

er en Gjentagelse af Grundlovens Ord, men som er nødvendig, fordi der er knyttet Noget meget Bigtigt dertil, nemlig: „dog saaledes, at ingen Bestilling, som efter de hidtil gjældende Regler ikke har havt Udgang til Pension, ifølge denne Lov skal have det“, ligesom ogsaa at Ingen, som hidtil har været pensionsberettiget, for sin Person skal være udelukket. Jeg kan derfor ikke følge dette Vink til Retstelse, hvor villig jeg end er til at erkende den først omtalte Forandring som en Forbedring. Men naar den ærede Ordfører har bemærket, at han ikke blot ikke finder nogen Forbedring i mit Forslag under Nr. 5, men at dette endogsaa skulde være mindre vigtigt end Udvalgets under Nr. 6, saa staaer her den ærede Finansminister atter ved min Side ligeoverfor Ordføreren, thi det forekommer mig, at Finansministeren netop fandt dette Forslag bedre end Udvalgets. Jeg kan heller ikke erkende, at den af mig foreslaaede Redaction, saaledes som den ærede Ordfører meente, skulde have til Følge, at en Deel Embedsmænd ved Stiftelser, der være mindre vigtige, men der dog vilde kunne blive berørte i Finansloven, derved ville faae Udgang til Pension. Han anførte som et Exempel, at da man havde henpeget paa, at Ordenscapitlets Fond skulde opføres i Finansloven, vilde Følgen, ifald mit Forslag antages, blive, at ogsaa Ordenscapitlets Embedsmænd vilde faae Krav paa Pension af Staten, hvad de ellers ikke vilde have. Jeg kan imidlertid ikke indsee, hvorledes Ordføreren kan lægge dette ind i mit Forslag, eller drage en saadan Slutning ud af det. Jeg har sagt, at den samme Ret tilkommer Embedsmænd, som ere ansatte ved de Stiftelser, hvis Udgifter og Indtægter bestemmes i Finansloven, og Udvalget har foreslaaet, at det skulde hedde: „De, som ere ansatte ved Stiftelser, ansees for at staae i Statens Tjeneste, naar deres Lønning bestemmes ved Finansloven. Hvad er altsaa den væsentlige Forskjel mellem disse 2 Redactioner; det er den, at jeg mener, at de omtalte Embedsmænd kun da skulle være lige pensionsberettigede med Statens, naar Stiftelsernes Indtægter og Udgifter bestemmes i Finansloven, altsaa naar deres hele Budget kommer for ved

Finanslovens Behandling, og derimod mener Udvalget, at dette bør indtræde, naar deres Lønninger bestemmes i Finansloven. Men jeg troer ikke, at det let vil være Tilfældet, at nogen Embedsmænds Lønning ved en saadan Stiftelse bestemmes i Finansloven, naar der i det Hele ikke der er Tale om Stiftelsens hele Budget, og hvorvel det derfor efter min Anskuelse aldeles ikke kan have nogen væsentlig praktisk Følge, hvad enten man optager det One eller Andet i Loven, maa jeg dog med det ærede Udvalgs Tilladelse ansee det for mindre correct at sige, at dertil udfordres, at Embedsmændenes Lønning skal bestemmes i Finansloven, som om dette kunde skee uafhængigt af eller uden at Stiftelsens Indtægter og Udgifter til lige bestemmes i Finansloven. I alt Fald kan jeg virkelig ikke indsee, hvorledes man, fordi det hedder, at Stiftelsens Indtægter og Udgifter skulle bestemmes, derved kan komme til at paastaae, at jeg har villet have Reglen overført paa ganske andre Stiftelsers Embedsmænd end dem, som Udvalget har for Øie. Vist er det i alle Tilfælde, at kun de Embedsmænd saaledes ville blive pensionsberettigede, hvis Lønning bliver bestemt i Finansloven; — thi det er dog unægteligt, at Embedsmændenes Lønninger høre med blandt en Stiftelses Udgifter, og naar Udgifterne i det Hele skulle bestemmes i Finansloven, maa ogsaa Embedsmændenes Lønning bestemmes der.

Jeg skal, som sagt, ikke gaae tilbage til hvad den høitærede Finansminister allerede har gjort opmærksom paa, men idet jeg aldeles maa slutte mig til ham, kan jeg ikke undlade at lægge særdeles Vægt paa den af ham gjorte Bemærkning, at naar man har anseet det for mindre heldigt, at Kongens Udnævnelse af Embedsmanden har begrundet hans Pensionsberettigelse, saa er det, fordi man hidtil har taget Ordet: Embedsmænd i en altfor vidt Betydning, og givet Embedsstanden et altfor stort Omfang. Jeg troer, at Alt hvad den ærede Ordfører beraabte sig paa, at det er vigtigt, at Embedsmanden seer op til Kongen, som den, hos hvem der er et Værn mod de Forurettelser, som enhver Mand i sin Stilling kunde være udsat for, at det er vigtigt, i Embedsstanden at bevare den saunde Tillid til